

இணையத்தில் பதிவிறக்கம் செய்ய www.iaraindia.com
 தமிழாய்வுச் சங்கமம் - பன்னாட்டு ஆய்விதழ்
 ISSN: 2320-3412(P), 2349-1639(O)
 Impact Factor: 3.458(CIF), 3.669(IRJIF)
 பகுதி VII, பதிப்பு 20, ஏப்ரல்-செப்டம்பர் 2020
 Formally UGC Approved Journal (64089), © Author

பண்டைத் தமிழரின் அறம் சார்ந்த சிந்தனைகளும் பாரம்பரியமும் - ஒரு ஆய்வுப் பார்வை

முனைவர் ம.மணிமேகலை

தமிழ்ப் பேராசிரியர், சமூக அறிவியல் துறை,
 அன்பில் தர்மலிங்கம் வேளாண்மைக் கல்லூரி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிலையம்,
 திருச்சிராப்பள்ளி-27

ஒரு சமுதாயத்தின் நலனை அறிவதற்கு அச்சமுதாய மக்களின் கருத்து வளம் அளவுகோலாக அமைகின்றது. இத்தகைய கருத்துவளம் காலம் காலமாக நம் முன்னோர்களிடையே நேரிய சீரிய பாதையாக அமைந்து வந்திருக்கும் பாரம்பரியக் கூறினை இக்கட்டுரை ஆய்கின்றது.

சடங்குகளை, உணவு முறைகளை, கலை, விளையாட்டு போன்ற நடைமுறைகளை நாம் நமது பண்பாடு எனவும், தமிழர்களின் மரபு என்றும், வாழ்வியல் நெறிமுறைகள் என்றும் பகுத்தும் வகுத்தும் பலவாறு இயம்பி இன்புறுகின்றோம். காலம் காலமாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டு வரும் அனைத்து நடைமுறைகளும், நிகழ்வுகளும் ஒவ்வொரு நிலையிலும் அறம் என்பதே நெறியாகக் கொண்டு நம் வாழ்க்கையை நம் முன்னோர்கள் அழகான பாதையாக வகுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். இது நாம் அறிந்ததே. பழக்க வழக்கங்களையும் நடைமுறைகளையும் நாம் பாரம்பரியம் என்று சொல்வதுபோலவே நம்முடைய முன்னோர்களின் சிந்தனைகளும், படைப்புகளும் ஒரே மாதிரியான அறம் சார்ந்த சிந்தனைகளாகக் காணப்படுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நடைமுறைகள் மட்டுமே பாரம்பரியம் அல்ல, நம் முன்னோர்களின் சொல்லும், அவர்தம் சிந்தனைகளும், எண்ணங்களுமே பாரம்பரியம்தான் என்பதனைப் பேசு பொருளாக நாம் மாற்ற வேண்டும். நம்முடைய முன்னோர்களின் எண்ணங்களையும் மரபு வழிப்பட்டதாகக் கொண்டு, தலைமுறை மாறியும், பேசப்பட்டு வருகின்ற ஒரே

மாதியான எண்ணங்களையும் நாம் பாரம்பரியம் என்றே குறிப்பிட வேண்டும் என்று வலியுறுத்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

செம்மையான கருத்து வளத்தை தமிழ்ச்சமுதாய மக்களின் இலக்கியங்களில் காணலாம். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள், பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள், காப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள் என ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் மூலமாக, நம் முன்னோர்கள் வாழ்க்கையின் உயரிய நெறிகளைத் தம் அனுபவத்தாலும், அறிவாலும், சிந்தையாலும் உணர்ந்து, உரைகல்லாக நமக்கு ஆக்கி அளித்துள்ளதனை சான்றாக நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியக் கால எண்ணங்களும் சிந்தனைகளும் :

தொல்காப்பியம், பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கை முறையைப் பாங்குற எடுத்துக் காட்டும் ஓர் ஒப்புயர்வற்ற விழுமிய நூலாகும். தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பெறும் செய்திகள் யாவும் பண்டைத் தமிழர்தம் வாழ்வியல் இலக்கணமாக மிளிர்வதனை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைகின்றது. இவ்விடத்தில் ஒரு உண்மையை நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும். காதலும் வீரமும் தமிழருக்கு உரித்தான பொருள் என நாம் மார்தட்டிக் கொண்டாலும் காதல் நிகழ்வுகளும் வீர நிகழ்வுகளும் எல்லா மொழிகளிலும் எல்லா நாட்டு படைப்புகளிலும் கருப்பொருளாய் அமைந்து பாடல்களாய், இலக்கியங்களாய், நாடகங்களாய் மிளிர்கின்றன. ஆயினும் இந்த இரு உணர்ச்சிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு திணை, துறைகள் அமைத்து இலக்கண வரம்பிற்குள் அடக்கி இலக்கிய மரபாக ஆக்கி வைத்த பெருமை நம் தமிழ்மொழிக்கு மட்டுமே உரித்தான சிறப்பாகும். இச் சிந்தனைப் பாங்கே இன்றுவரை இலக்கிய உலகில் மரபாக, பாரம்பரியமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது என்பதற்கு இருவேறு கருத்துக்களில்லை. உலக வழக்கினை நாடக வழக்காகச் செய்து கலையாக மிளிர் வைத்த பெருமை தொல்காப்பியரையே சார்ந்தது.

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பெறும் செய்திகள் யாவும் பழைய உலகவாழ்க்கையும், செய்யுள் வழக்கையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்கப்பெறுகின்றன. மக்கள் வாழ்க்கையில் இயல்பாகக் காணப்பெறும் ஒழுக்கம் 'உலகவழக்கு' என்றும், அவ்வுலக வழக்கில் சிறந்தனவாக உள்ளவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பிற்கால மக்களின் உலகவழக்கு சிறப்பாக நடைபெறுதற் பொருட்டுப் புலவர்களால் பலபடப் புனைந்து செய்யப்பெறுவது 'நாடகவழக்கு' என்றும் வழங்கப்பெறும். இந்த இருவகை வழக்குகளும் கலந்ததே 'செய்யுள் வழக்கம்' ஆகும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரே இவற்றை,

“நாடகவழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்றபுலனெறிவழக்கம்” - (அகத்திணை-நூற்.56)

என்ற நூற்பாவில் குறிப்பிடுவர். எனவே, தொல்காப்பியம் பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கையைப் பாங்குற எடுத்துக்காட்டும் ஓர் ஒப்புயர்வற்ற விழுமிய நூல் என்பது பெறப்படும்.

தொல்காப்பியனார் 'அறம்' என்பதை ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டாரேயன்றி அதனை இல்லறம் என்றோ, துறவறம் என்றோ இரண்டாகப் பகுக்கவில்லை. இம்மை இன்பம் விழைந்து தாம் காதலன்பு பாராட்டிய மனைவி மக்களோடு ஒருங்கிருந்து நடத்திய அன்பு வாழ்க்கையும், முதுமை தொடங்க, மறுமையின்பம் அவாவி மனைவி மக்கள் தமக்குத் தொண்டு செய்ய இம்மையிலிருந்து நீங்கி, இறைவன் திருவருளில் தமது உணர்வினை தோய்வித்திருக்கும் தவ வாழ்க்கையும் ஓர் அறத்தினுள்ளேயே அமைந்த இருவகை நிலைகளாகும் என்பதனையே தொல்காப்பியர்,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

(கற்பியல்-நூற்பா 51-இளம்)

என்ற நூற்பாவினால் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றார். தொல்காப்பியரின் இத்தகைய எண்ணம், அவர் மனிதகுலம் எவ்வாறு தம்முடைய வாழ்க்கையை நகர்த்திக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்று இலக்கணம் வகுப்பதாக அமைகின்றது. **உயர்ச்சியும் தாழ்ச்சியும்:**

'பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்' நிலை பண்டைத் தமிழர்களிடையேயும் காணப்பட்டது. செல்வம் உடையவர்கள் உயர்ந்தவர்களாகவும் வறியவர்கள் தாழ்ந்தவர்களாகவும் கருதப்பெற்றனர். இஃது,

“இன்மையதிளிவும் உடைமைய துயர்ச்சியும்” - (அகத்திணை-நூற்.44)

என்ற நூற்பா அடியால் பெறப்படும். பொருள் உள்ளவர் உயர்ந்தோர், இல்லாதவர் இழிந்தோர் என்ற மனப்பான்மை பண்டிருந்தே தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கும் தவறான மனப்பான்மையாகும். ஆயினும், செல்வமுடையவர்கள் பிறருக்கு உதவி செய்யாது தன்னலக்காரர்களாக இருப்பின் அவர்கள் மக்களால் பழிக்கப்பட்டனர்; அறிஞர்களாலும் புலவர்களாலும் வெறுக்கப்பட்டனர்; என்பதனை,

“கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலும்”

- (புறத்திணை-நூற்.29)

என்ற அடியால் பெறப்படுகின்றது. இதனையே ஒளவையாரும்,

“இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்” - (நல்வழி:2)

நமக்கு நினைவு கூர்கின்றார், பல தலைமுறை தாண்டியும் ஒன்றுபட்ட சிந்தனை மட்டுமல்ல; நல்லதை வலியுறுத்தும் சிந்தனையுமாகும்.

சங்க இலக்கியம் காட்டும் நம் முன்னோர்களின் சொல்லும் சிந்தனையும் :

சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த நம் முன்னோர்களின் சிந்தனைப் போக்கு எத்திசையை நோக்கியதாக இருந்தது என்பதனைப் பதிவு செய்யும் நோக்கில் எட்டுத்தொகை நூல்களிலிருந்து ஓரிரு சான்றுகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. அகம் பேசும் கலித்தொகை, நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய இலக்கியங்கள் அறிவுறுத்துகின்ற புறச்சிந்தனையை ஈண்டு ஒரு சோறு பதமாகக் காண்போம்.

கலித்தொகை:

பொருள் தேடிக் குவித்தாலும், புகழ் சேர்த்துப் பெருமை கொண்டாலும் இல்லற வாழ்க்கை என்பது உண்மையான அன்பினையே அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குகின்றது என்ற உண்மையை நம் முன்னோர்கள் உணர்ந்து நினைந்து நினைந்து உருகி வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் என்பதனை, உண்மையான அன்பிருந்தால் வறுமையிலும் செம்மையான இன்பத்தினைப் பெறலாம் என்று பின்வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“ஒரோஓ கைதம்முட் தழீஇ – ஒரேஓ கை
ஒன்றன் கூருடை உடுப்பவரே யாயினும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை” (கலி: 18:9-12)

குறுந்தொகை:

அன்போடு பொருந்திய இல்வாழ்க்கையேயானாலும், பொருள் இன்றியமையாதது. ஆயினும், அப்பொருள் அறத்தின் வழியே பெறப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பதனைப் பல இலக்கியங்கள் பல்வேறு சூழ்நிலையிலும் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றன. முன்னோர் ஈட்டிய செல்வத்தைக் கொண்டு சுகமாய் வாழ்தலும், பொருள் தேடும் முயற்சியில்லாமல் சோம்பியிருத்தல் ஆகிய இவ்விரண்டும் அறமன்று; மிக இழிவானது எனக் குறுந்தொகை சிந்திக்கின்றது.

“உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படார்

இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இளிவு (குறு: 283)

அகநானூறு:

வாழ்க்கையில் அறச்செயல்கள் பல புரிந்து செம்மையான வாழ்க்கை வாழ்வதற்குப் பிறர் கடைவாயில் சென்று பொருள் வேண்டி நிற்கும் இழிநிலை அடையாமலிருக்கவும் பொருள் மிகவும் தேவை. ஆயினும், அப்பொருள் தீயவழியில் பெற்றால் ஒவ்வாது அழியும் என்றும், அறனும் அன்றே ஆக்கமும் தேயும் என்கின்றது அகநானூறு.

“அறங்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்

பிறன் கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்
பொருளின் ஆகும்”

(அகம்:155)

நற்றிணை:

‘நாகரிகம்’ என்றால் என்ன? நாகரிக வாழ்க்கை என்பதன் பொருள் யாது? என்பதற்கு நற்றிணை மிக அழகாக விளக்கம் தருகின்றது. நம் முன்னோர்களின் செம்மைத் திறம் வாய்ந்த சிந்தை மிக அழகாக வெளிப்படுத்துகின்றது. பிறர் மனம் புண்படாத சொல்லும் செயலும் நிறைந்து, உயர்ந்த பண்பு கொண்ட மக்களையே நாகரிகம் உடையவர்கள் என்கின்றது நற்றிணை. ஏதேனும் ஒரு காரணம் கருதி, தன் உயிரான நண்பன் நஞ்சையே தருகின்றான் என்பதை அறிந்திருந்தபோதும் தனக்குக் கொடிய நஞ்சினைத் தருகின்ற செயலைக் கண்டு சினம் கொள்ளாது, அதனை மறுப்பதனால் தன் நண்பனின் உள்ளம் வருந்துமே என்றெண்ணி புன்னகை முகம் மாறாமல், சிறிதும் தயக்கமின்றி மனம் புண்படாமல் நஞ்சினை உண்பவனே நாகரிகம் மிக்கவன் என்கிறது நற்றிணை.

“முந்தையிருந்து நட்டோர் கொடுப்பின்

நஞ்சும் உண்பர் நனிநாகரிகர்” (நற்றிணை:355)

பிறர் மனம் நோகாது நடக்கின்ற தன்மையே மனிதப் பண்பாகக் கொள்ளப் பெறுகின்றது. இதன் மூலமாக, நம் முன்னோர்களின் அறம் தோய்ந்த சிந்தனை என்ன என்பதற்கான பதிலுரை வலுப்பெறுகின்றது.

புறநானூறு:

நம் முன்னோர்களின் சிந்தனைக்கு சிகரம் கண்டதுபோல, இப்புறநானூற்றுப் பாடல் மகுடம் சூட்டுகின்றது. நம் முன்னோர்களின் செவ்விய சிந்தனையைத் தெளிவுற அழகுபடுத்திக் கூறலில் புறநானூறு போல ஒரு இலக்கியம் உண்டா? எனும் போற்றும் விதமாக இந்தப் பாடல்கள் எல்லாம் புனையப்பட்டிருக்கும். சான்று சில:

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா

நோதலும் தணிதலும் அவற்றோரன்ன

சாதலும் புதுவது அன்றே வாழ்தல்

இனிதுஎன மகிழ்ந் தன்றும் இலமே” (புறம்:192:1-5)

எல்லா ஊர்களும் நாங்கள் வாழ்கின்ற ஊரே; எல்லா மக்களும் எங்களது உறவினர்களே; நமக்கு உண்டாகும் நன்மையும் தீமையும் நாம் சொல்லுகின்ற சொல்லாலும், செய்கின்ற செயலாலும் நம் எண்ணங்களாலும் உருவாவதேயன்றி வேறல்ல; பிறப்பும் இறப்பும் உலகப் பொதுவாகும். உயிர் வாழ்வை இனியது என்று

மகிழ்ச்சி அடைந்ததும் இல்லை; வெறுப்பு உண்டாகும்போது உயிர் வாழ்வை, துன்பம் என்று வெறுத்தலும் இல்லை எனும் சான்று உலக வாழ்வியல் தத்துவத்தை மிக அழகாக எடுத்துரைக்கின்றது. இதுபோலவே,

“ ஈயென இரத்தலிழிந்தன்று அதனெதிர்
ஈயே னென்றல் அதனினும் இழிந்தன்று
கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதனெதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று” (புறம்:204)

நம் முன்னோர்களின் சிந்தனையும் எண்ணவோட்டங்களும் எத்தகைய பெருமையும், உன்னதமும், தூய்மையும் நிரம்பியது என்பதற்கு இப் புறநானூறு அடியே உச்சமாகும்.

ஒருவரிடம் யாசகம் கேட்டு இரத்தல் என்பது மிக மிக இழிவானது; அத்தகைய இழிசெயலை, தன்மானத்தை விட்டு ஒருவர் கைநீட்டி யாசகம் கேட்கும்போதும் கருணை இல்லாது ஈயேனென்று மறுத்தல், யாசித்தலைவிடவும் மிகவும் இழிவானது என்கிறார் கழைதின் யானையார். தன்னை நாடி வருவோனின் மனக்குறிப்பை அறிந்து அவர் கேட்காமலேயே அவர் நினைப்பவற்றைக் கொடுத்தல் என்பது மிகமிக உயர்வானது. அவ்வாறு கேளாமலேயே கொடுத்தும், தேவையிருந்தபோதும் அதனை வாங்கமாட்டேன் என மறுத்தல் அதைவிடவும் மிகமிக உயர்வானது என்கிறார் புலவர். ஆக, நடைமுறை வாழ்க்கையில் மிக இழிவானது எது? மிக உயர்வானது எது? என முன் வைக்கின்றார் புலவர். இது போன்ற நம் முன்னோர்களின் சிந்தனைப்போக்கு எண்ண, எண்ண வியப்பினைத் தருகின்றது. எத்தகைய உயர்ந்த சிந்தனை இதுவென மலைக்க வைக்கின்றது.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் முன்னோர்களின் சொல்லும் எண்ணங்களும்:

குறள்மொழியைக் கடந்த வேறு பொருள் உலக வாழ்வியல் நடைமுறையில் இல்லையென்றே உரைப்பது சத்திய வாக்காகும். வள்ளுவனின் வாக்கிற்கு இணையான வேறு சிந்தை எம்மொழியினும், எந்நாட்டவரினும் நாக்கிலும் வாக்கிலும் இயைந்திருக்கிறதா என்பது ஐயமே. வள்ளுவனின் எண்ணவோட்டம் ஒன்றே இக்கட்டுரையின் உறதிப்பாட்டிற்கு வலுசேர்ப்பதாக அமையும். 1330 குறள்களுமே நம் முன்னோர்களின் செவ்விய வாழ்க்கை நடைமுறைக்கு சான்றாக அமைந்தாலும் விழி மூடி தொட்டதுபோல, வள்ளுவனின் ஒரு சில குறள்களை மட்டுமே நாம் இக்கட்டுரையில் கையாளலாம். நம் முன்னோர்களின் அறமே எண்ணம்; எண்ணமே சொல்; சொல்லே செயல்; செயலே அறம்; அறமே வாழ்வாகத் தனிமனிதனின் வாழ்வியல், குறளால் வழிமொழியப்பட்டிருக்கிறது.

“சென்றவிடத்தால் செலாவிடா தீது ஓர்இ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு”

- (திரு.422)

அறிவு என்பதற்கு இலக்கணம் வகுக்கும் வள்ளுவர் ‘மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு’ என்கிறார். மேலும், மனம் செல்லுகின்ற பாதையிலெல்லாம் நம்மை செல்லவிடாது தடுத்து நல்லதை நோக்கி நம் வாழ்க்கைப் பாதையைக் கொண்டு செலுத்துவதே அறிவு என்பதாகும் என மிக அழகாக விளக்கம் தருகிறார், வள்ளுவர். இச்சிந்தனையை நாம் சற்று ஆராயப் புகுவோமோயின் நம் முன்னோர்களின் நேர்த்தியான வாழ்வியல் நெறிமுறை புரியலாகும்.

எத்தகைய மெத்த கல்வி பெற்றவராயினும் தான் படித்த கல்வியைக் கொண்டு தவறான வழியைத் தேர்ந்தெடுப்பானேயானால் அவன் அறிவுடையவன் என்றோ; மேதாவி என்றோ உரைத்தலாகாது. அவன் அறிவற்றவனே ஆவான். ஏனெனில், அறிவு என்பது ஒருவனை நல்ல வழிக்கு மட்டுமே அழைத்துச் செல்லும். எது ஒருவனை நல்ல பாதைக்கு செலுத்துகிறதோ அதுவே அறிவாகும். நன்றின்பால் மட்டும் உய்ப்பதே அறிவு என்று முடிவு செய்யும் வள்ளுவனின் வாக்கு இக்கட்டுரைக்கு சிறப்பு சேர்ப்பதாகும். அதுபோலவே, மற்றுமொரு சிந்தனை,

உண்மை என்பது யாது? உள்ளதை உள்ளபடி இயம்புவது என்று நாம் உரைப்போம். ஆனால், வள்ளுவனின் சிந்தை வேறாக, உயரியதாக அமைந்துள்ளதைக் காண்போம். வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின், யாவர்க்கும் எதற்கும் தீமை தராத சொல்லே வாய்மை என்கிறார் வள்ளுவர்.

“வாய்மை யெனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்

தீமை யிலாத சொல்ல”

- (திரு.291)

எந்தப் பிற உயிர்க்கும் தீங்கு தராத சொல் (அது பொய்யாக இருப்பினும்), எதுவோ அதுவே வாய்மை என்கிறார். தீமை தரும் சொல்லாக இருப்பின் (அது உண்மையாகவே இருந்தாலும்) அது பொய் என்றே உரைக்கப்படும். அடுத்த குறளிலேயே விளக்கம் தருகிறார் வள்ளுவர்.

“பொய்மையும் வாய்மையிடத்துப் புரை தீர்ந்த

நன்மை பயக்கும் எனின்”

-

(திரு.292)

பொய்யாகவே இருப்பினும், அப்பொய்யினால் ஒரு நன்மை விளையுமாயின் அந்தப் பொய் கூட வாய்மையென்றே கருதப்படும் என்கிறார் வள்ளுவர். வள்ளுவனின் இந்த இரு சிந்தனைகள் போதும், நம் முன்னோர்களின் அற்புதமான தூய்மையான வாழ்வியல் நெறிகளை சொல்வதற்கு.

சிலப்பதிகாரம் சுட்டும் நம் முன்னோர்களின் எண்ணங்கள் :

காப்பியங்களின் ஒரு சான்றாக சிலப்பதிகாரம் ஈண்டு பேசப்படுகிறது. இரையைத் தேடி இரைப்பை நிரப்புவதும் இனப்பெருக்கமுமே வாழ்க்கை என்பது விலங்குகளின் நிலையாகும். மனித சமுதாயம் விலங்கு நிலையிலிருந்து பல தூரம் கடந்து, நாகரிகம் எனும் நிலையை அடைந்து வளர்ந்து இன்று மனிதன் ஐம்புலன்கள் மூலம் தாம் அனுபவித்த அறிவைக் கொண்டு பலவற்றைக் கண்டறிந்து முன்கூட்டியே உணரும், சிந்திக்கும் பகுத்தறிவையும் வளர்த்துள்ளான். இத்தகைய அறிவின் தத்துவம், மனிதனுடைய உழைப்பு, ஆற்றல், நற்செயல், அனுபவம் போன்றவற்றின் மூலம் அபரிதமான வளர்ச்சி நிலையை கல்வி, அறிவு, திறன்கள் என்பனவற்றின் மூலமாக மெய்ப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். இது இன்றைய நிலை. ஆனால், அன்றே இளங்கோவடிகள் பெண்டிரும், உண்டியும் மட்டுமே இன்பமென்று கருதி வாழ்க்கையைத் தொலைப்பவர்கள் துன்பக் கடலில் மூழ்குவார்கள் என்பதை கோவலன் வாயிலாக உணர்த்துகின்றார்.

குடும்ப அமைப்பும் இல்லற முறையும் சீராக அமைந்து சமுதாயத்தில் செயல்படுமானால் நாட்டின் வளமும், ஆட்சியும், மக்களின் நலனும் சீராக அமையும் என்பதனையும் இளங்கோவடிகள் விளக்குகிறார்.

“வானம்பொய்யாது வளம் பிழைப் பறியாது
நீணில் வேந்தர் கொற்றம் சிதையாது
பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்த நாடு”

என்று கற்புடைப் பெண்டிர் உறையும் நாட்டில் வான்மழை பொய்க்காது; நாட்டு வளம் குன்றாது; அரசனின் நல்லாட்சி சிதையாது என்று வலியுறுத்துகின்றார்.

மேலும், இளங்கோவடிகள் கண்ணகியின் வாயிலாக தம்முடைய அற்புதமான எண்ணத்தையும் தன்னுடைய தூய்மையான சிந்தனையையும் மனப்போக்கினையும் பதிவு செய்கின்றார். விருந்தோம்பல் பண்பில் தமிழர்களின் முதன்மை நிலையும், இல்லற வாழ்வில் விருந்தோம்பலுக்கான முக்கியத்துவத்தையும் இளங்கோவடிகளின் எண்ணவோட்டம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரை மாநகர் சென்றபோது மாதரி இல்லத்தில் தங்குகின்றனர். அப்போது கோவலன், கண்ணகியிடம் தன்னைப் பிரிந்திருந்தபோது மிகவும் துன்புற்ற நிலையில் வேதனையோடு கடந்த பாதையை நினைவுப்படுத்துகின்றான். அதற்கு கண்ணகி, கோவலனிடம் தங்களைப் பிரிந்த துன்பத்தைவிடவும் தன்னை மிகவும் பாதித்த வேதனை எதுவென கண்ணகி நினைவு கூர்கின்றாள்.

“அறவோர்க்கு அளித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க்கு எதிர்த்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை ”

(சிலம்பு.16, 71-73)

“அறநெறியாளர்களுக்கு உணவு கொடுத்தலும், அந்தணர்களைப் பேணுதலும், துறவியர்களை எதிர்கொண்டு உபசரித்தலும் சிறந்தது. நம் முன்னோர்களைப்போல நானும் விருந்தினர்களை எதிர் கொண்டழைத்து முகமலர்ச்சியோடு உபசரிக்கும் கடமையை இழந்தவளாகத் துன்புற்றேன்” என வேதனையுறுகின்றாள். இல்லறக் கடமையின் முழுமையே விருந்தோம்பலின் மூலமாய் நிறைவேறுவதாகக் கண்ணகியின் கூற்று மெய்ப்பிக்கின்றது. கணவனைப் பிரிந்த துன்பத்தினைவிடவும், நம் தாய்தந்தையரைப் போன்று, விருந்தினர்களை எதிர் கொண்டழைத்து விருந்தோம்பும், கடமையை இழந்தவளாய்த் துன்புற்றேன் எனும் கண்ணகியின் மாண்பினை உயர்வுபடுத்த இளங்கோவடிகள் கையிலெடுத்த சொல்லம்புகள் தலைமுறை தாண்டிய மரபாகும்.

பக்தி இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் வாழ்வியல் அறமும் மரபியல் சிந்தனையும்:

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்புலன்களால் உணரப்படுகின்ற புலனறிவு பற்றி வள்ளுவரும் இளங்கோவடிகளும் பலபடக் கூறுகிறார்கள். இதே சிந்தனையை ஆழ்வார் பாசுரங்களும் தெளிவுபடுத்துவதனை ஈண்டு காணலாம்.

ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் வள்ளுவரின் சிந்தனையையே அடியொற்றியிருக்கிறார்கள். நம் முன்னோர்களின் எண்ணவோட்டங்களில் எந்தவொரு தொய்வும் இல்லை என்பதை உணரலாம். நம்மாழ்வார் தமது திருவாய்மொழியில், “ஒரு நாயகம்” என்று தொடங்கும் பாசுரங்களில் இச்சிந்தனையைப் பதிவு செய்துள்ளார். ஐம்புலனறிவே அறிவு வளர்ச்சியின் ஆதாரம்; அறிவுத் தத்துவத்தின் அடிப்படை, ஐம்புலன்கள் மூலம் மனிதனுக்கு அறிவும், அதன் மூலம் இன்பமும் கிடைக்கின்றன என்பதாகும். அத்தகைய இன்பங்களின் நுகர்வு தன்கட்டுக்குள் இருக்க வேண்டும். அளவு மீறும்போது, கட்டுப்பாடு தளறும்போது பெருந்துன்பமும், தீங்கும் வந்து சேர்கின்றது. இத்தகைய சூழலில் நம்மைக் காப்பதே ஆறாவது அறிவு. இத்தகைய அறிவே மனிதனை மெய்ஞ்ஞானத்திற்கு இட்டுச் சென்று மனிதனை நல்வழிப் படுத்துகின்றது.

“கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள்”

- (திரு.1101)

எனும் வள்ளுவனின் கூற்றினை அடியொட்டியே, நம்மாழ்வாரும்,

“கண்டுகேட் றுற்றுமோந் துண்டுமூலும் ஐங்கருவி
கண்ட இன்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப
கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேன் உன் திருவடியே”

(திருவாய்மொழி)

திருவாய்மொழியில் மக்களின் மேன்மையை முன்னிறுத்திப் பாடுகின்றார். மக்களிடத்தில் பக்தி நெறி தழைக்கும்போது தொண்டர் பெருகி நின்று உலகில் துன்பங்கள் தொலைந்து இன்பங்கள் பெருகுவதாக நம்மாழ்வார் பணிந்து பாடுகின்றார். இதனையே பேயாழ்வாரும்,

“ஓர்த்த மனத்தராய் ஐந்தடக்கி ஆராய்ந்து
பேர்த்தால் பிறப்பேழும் பேர்க்கலாம்”

மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி, ஐம்புலன்களையும் அடக்கி ஆராய்ந்து பெயர்த்தால் பிறப்பையும் தவிர்க்கலாம் என்கின்றார். இதே சிந்தனையை அப்பரடிகளார் மூலமாக தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் விளக்குகின்றார். மானிட வாழ்க்கை, புலன்களின் நுகர்வுகளால் ஆனது. இந்த ஐம்புலன்களும் உயிரின் நலத்திற்கு ஒத்திசைந்து உள்ளவாறு இயங்கினால், உயிர் நலமுறும். ஆனால், எந்த உயிருக்கு நன்மை செய்து இன்பம் தரவேண்டுமோ அந்த உயிருடன் இந்த ஐம்புலன்களும் ஒருங்கிணைவதில்லை. ஐம்புலன்களும் அறிவும் ஒன்றுக்கொன்று போராடுகின்றன. உயிரின் அறியாமைக்கு மிகுதியும் காரணம், “செருக்கு” என்பது. இதுவே அனைத்துத் தீமைகளுக்கும் வாயிற்படியாகும். இதனையே,

“அனைத்துலகும் ஆளலாம் என்று பேசும்
ஆங்காரம் தவிர்நெஞ்சே அமரர்க்காக
முனைத்து வரும் மதில் மூன்றும் பொன்ற அன்று
முருகிய வெஞ் கிலைவளைத்துச் செந்தீ மூழ்க
நினைத்த பெருங் கருணையன் நெய்த்தான மென்று
நினையுமா நினைந்தக்கால் உய்யலாமே” (6665)

சமய வாழ்க்கையின் பயன், ஐம்பொறிகளின் தூய்மையே. ஐம்புலன்களின் தூய்மையில் உயிர் அன்பில் தழைத்து வளர்தலேயாகும். சுகத்திலும் புறத்திலும் ஒத்து இயைந்ததே தூய்மை; தூய்மை அருள் நெஞ்சானது; அன்பு வயப்பட்டது. ஆக, நம் முன்னோர்களின் எளிய சிந்தனை அனைத்தும் வெவ்வேறு காலக்கட்டத்தில் வெவ்வேறு மக்களால் பேசப்பட்டதாயினும் இவை அனைத்தும் ஒரே நேர்க்கோட்டில் அறம், அன்பு எனும் இரு விழிகள் உடையதால் ஒன்றையே நோக்கும் பார்வையுடையதாய் அமைந்திருப்பதைக் கண்டோம். நம் முன்னோர்களின் சிந்தனை அன்பு வயப்பட்டதாகவும், அறம் சார்ந்து நிற்பதையும் விரித்துக் கூறி பல சான்றுகளுடன் நிறைந்து நிற்கிறது இக்கட்டுரை.

- வெவ்வேறு காலக்கட்டங்களில் வாழ்ந்த புலவர்கள், அவர்களால் இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்கள் யாவும் எத்துனை அறம் வயப்பட்டதாக இருந்தது என்றும் அதே நேரத்தில் ஒரு பொருள் குறித்த அந்தத் தனி மனிதனின் எண்ணமும் சொல்லும் எத்தகைய பொருள் செறிவு மிக்கதாகவும் அறம் இயம்புவதாகவும்

ஒவ்வொரு தலைமுறையைக் கடந்தும் ஒரே மாதிரி இலக்கணம் பேசி வந்திருக்கிறது என்பதனையும் மேற்கண்ட இலக்கியச் சான்றுகள் நிறுவுகின்றன.

- வெவ்வேறு காலக்கட்டத்தில் வாழ்ந்த ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் எப்படி ஒன்றுபோலவே சிந்தித்திருக்கிறார்கள் என்பதுவும் ஈண்டு சான்றாகக் கோடிட்டு, தமிழர்தம் எண்ணங்களும் பாரம்பரியமே என்பதை இக்கட்டுரை மெய்ப்பிக்கின்றது.
- தமிழர்களின் நடைமுறைகளும் பழக்க வழக்கங்கள் மட்டுமே பாரம்பரியம் அல்ல; சிந்தனையும் ஒரே போக்கில் நம் முன்னோர்களால் பேசப்பட்டு வந்ததையும் பாரம்பரியத்திற்குள் நாம் அடைக்கலாம் என்பதே இக்கட்டுரையின் நிறைவாகும்.

This document was created with the Win2PDF "print to PDF" printer available at <http://www.win2pdf.com>

This version of Win2PDF 10 is for evaluation and non-commercial use only.

This page will not be added after purchasing Win2PDF.

<http://www.win2pdf.com/purchase/>